

Musíme pochopit svou mysl, aby nás neovládala, ale sloužila. Není cílem odbourat myšlenky. Jen celý ten proces sledovat

 radiouniversum.cz/vago-maros-4d-musime-pochopit-svou-mysl-aby-nas-neovladala-ale-slouzila-neni-cilem-odbourat-myslenky-jen-cely-ten-proces-sledovat

Maroš Vago Díl 4/4

Text 14.7.2024 34 min Přehrát

#Zdraví

Povídání s Marošem Vago je jako procházení mezi dvěma světy, světem rozumu, který jsme zvyklí používat díky racionalitě, ve které jsme se narodili, a světem, kde nic není špatně, každá cesta vede tam, kam vede, a jediné, co je potřeba udělat – je snažit se – ale netlačit na pilu. Maroš Vago o tom mluvil takto: „Existuje skupina lidí, která se příliš snaží, ale jejich čas ještě nedozrál. V té chvíli není třeba dělat paniku. Je to v pořádku. Za rok na tom budou jinak, a za dva roky zase jinak. Každý má svůj vývoj. Takže odpověď pro ty, kteří se snaží, a nejde jim to: Nic se neděje. Je třeba na to chvíli zapomenout, a dělat, co člověka baví. Uklidnit se, a ono to přijde.“

Martina: Maroši, vy jste byl bodyguard, takže víte, kde je hra na dobrého a zlého policajta. Vy jste teď ten dobrý a říkáte: „Všechno je v pořádku tak, jak to je.“ Já si teď přesto zahraji na toho zlého, protože si uvědomuji, že je to tak, jako by se kolem nás věci spikly, aby nás odváděly od cesty, a to i ty, kteří by po ní jít mohli, a to proto, že ďábel je sladký, příjemný. Takže vy říkáte: Ať si ti lidé odpočinou, ať se přestanou tak snažit. Ale vzápětí na to nám společnost podstrčí: „Ubavit se k smrti. Když jsi smutný, něco si dej.“ Nevím, co předepisují. Prozac? To spíš v Americe, to mám z filmů. Teď, v okamžiku, kdy víte, co si počít se snahou být dobrým člověkem, je potřeba vám podstrčit nějakou ideologii cesty: „Musíte aspoň bojovat za planetu. Když se přilepíte k chodníku, už jste blíž osvícení, protože jste dobrý člověk, protože vám nevádí, že budete bez kůže na ruku, protože to prostě děláte za dobrou věc.“ Já jsem se teď

pustila do trochu legračních přirovnání, ale myslím, že možná nejsem tak mimo. Je tady prostě obrovské množství možností vydat se na scestí.

Maroš Vago: Já jsem velice rád za tohoto zlého policajta, protože sice působím tak, že jsem dobrý, ale ve skutečnosti lidé, kteří se mnou pracují, vidí, že jsem právě přísný, častokrát jsem zlý policajt, protože říkám, že příjemnosti už tady bylo dost, a je čas zabrat, soustředit se a dát plnou pozornost tomu, co se děje. V prvním díle jsme se právě bavili o tom, že je už teď zbytečné si říkat hezké věci, a být jeden na druhého milý. Proces, o kterém jsem říkal, že není potřeba brát všechno vážně, je tady na to, abychom se měli možnost nadechnout, protože jsme v něčem příliš zaseknuti, a když se někdo příliš snaží, tak je jasné, že takhle to nepůjde, protože snaha, logicky, nepřinese vždy výsledek.

Martina: Nezní.

Maroš Vago: Ano, nezní. Nepřinese takový účinek, jaký by měla. V této chvíli je doopravdy důležité šamanské pravidlo, že když jdou všichni jedním směrem, tak já mám jít opačně. To jsme krásně viděli i na covidu. Covidová ideologie byla neuvěřitelně silná, a já to vnímám jako velmi pěknou zkoušku lidstva, protože bylo vidět, kdo se kde a jak nachází, a kdo a jakým způsobem rychle naletí ideologickému procesu. Výsledkem této doby je, že už se nesmíme rozhodovat stádovitě.

Často si, jakožto lidstvo, říkáme, že už jsme tak vyspělí, na tak vysokém evolučním stupni, že už jsme tak daleko – a potom přijde jedna věc, a ta nás srazí na kolena, a vidíme, že jako lidstvo jsme vlastně nikde, protože jsme stále schopni ideologicky, stádově následovat to, co je nám říkáno.

Stále se v tomto rozhovoru točíme okolo toho samého, a to je: Rozhodovat se sám za sebe, a navnímat si proces, který je pro mě právě teď nejlepší, nebát se vystoupit z procesu tak, že nebudeme

následovat nějakou ideologickou myšlenku, nebo ideologický směr. Když mi bude vyhovovat, tak ji následovat budu, ale nejdřív si dám čas na to, abych si ji navnímal, zda je pro mě přínosem, zda je pro mě v pořádku, zda mi poslouží, ale vysloveně se stále snažím přinést co nejvíc sobecký přístup. A to je ten zlý policajt, protože už je čas být zdravě sobecký, a to myslím v tom nejlepší slova smyslu, tedy myslet na to, že jsem sem přišel sám, sám odtud odejdu, a je velice zapotřebí, abych se naučil rozhodovat sám za sebe. Celá rodina, přátelé, kamarádi, to je pouze bonus k tomu, aby mi tady bylo lépe, abychom mohli fungovat spolu, ale na konci dne, jak se říká, jsem v tom vždy sám. Takže se každý jeden musí rozhodovat sám za sebe, a neustále nepodléhat těmto ideologiím, které nás budou zkoušet stále víc.

Žijeme v duálním světě, a šaman řekne, že toto je největší a nejkrásnější hrací plocha, kterou jsme si mohli přát, platforma, kde se zkouší procesy a kde probíháme nějakými zkušenostmi, které jsou pro nás neuvěřitelně vzácné. Je to vysloveně platforma na zkoušení si různých životních situací. Takže tam je odpověď. Nás to tady bude stále zkoušet, a výsledkem je, abychom tomuto procesu, tomuto životu ukázali, že jsme dostatečně silní na to, abychom si vybírali, abychom se zastavili, zhodnotili, a vybrali si. Takže toto je to, o čem se celou dobu bavíme. To je ta jednoduchost.

Toto nás nikdo neučil, takže lidé mohou být našťvaní, a častokrát mi říkají: „Ale mě doma tento proces nikdo neučil. Je to pro mě náročné. Je to pro mě těžké.“ Ale opět je to o tom, zda nás musí každý něco učit, abychom si mohli říci, že to víme, nebo nevíme? Musíme mít na všechno papír? Musíme mít na všechno diplom? Na všechno certifikát? Zase jsme u jednoduchosti života. Prostě není možné, abychom se ubírali stále tím samým způsobem, že potřebujeme, aby nás někdo naučil. Potřebujeme, aby nás někdo vyléčil? Potřebujeme, aby nás někdo na něco navedl? Potřebujeme, abychom stále něco následovali? Prostě nepotřebujeme. My jsme tady sami za sebe, a rozhodujeme se každý sám za sebe.

Až budu kvalitní člověk, tak mohu pomoci dalším lidem. Jsme tady společně, a můžeme si pomáhat pouze tehdy, když jsme dostatečně silní sami pro sebe.

Martina: Proto říkáte, že sebeláska je určitý druh odvahy?

Maroš Vago: Přesně tak. Určitý druh odvahy zahrnuje i podtón zdravého sobectví. Ale teď opravdu mám na mysli kvalitní sobectví, protože až budu kvalitní člověk, tak potom mohu pomoci dalším lidem. A toto je to, v čem se nacházíme. My jsme tady kolektivně, opravdu pomáháme jeden druhému, ale pouze tehdy, když jsme dostatečně silní sami pro sebe.

Martina: Je to jako hlášení v letadle: „Když dojde v kabině kyslík, nasadte dýchací přístroj nejdříve sobě, a pak teprve ostatním.“

Maroš Vago: Ano, toto je jednoduchost života. Jeden z nástrojů.

Martina: Je odvaha sebelásky, mimo jiné, výchovná také v tom, že jednoho dne člověk musí přijmout zodpovědnost sám za sebe, za své zdraví, za svou mysl, své tělo, za všechno?

Maroš Vago: Za všechno, přesně tak. A toto je základem šamanského učení, protože šamanské učení spočívá vlastně v tom, že základní šamanský výcvik trvá deset let, a to se děje v kmeni, kde šamanská kultura, nebo šamanská obec vyhodnotí, že dané dítě má šamanský talent. Takže základní šamanský výcvik trvá deset let, což je od nula do deseti let. Takže je to dítě, které do deseti let pochopí, že se musí naučit právě toto: Začít přijímat zodpovědnost samo za sebe, a umět se rozhodovat. A my jsme tady dospěláci, kteří jsme ještě stále neprošli šamanským výcvikem, a nenaučili jsme se tuto základní šamanskou věc, tedy postavit se sám za sebe, a přijmout zodpovědnost sám za sebe.

Martina: Jste s nimi nějak v kontaktu?

Maroš Vago: Ano, myslím, že už není možné nebýt, protože tam nastalo tak silné propojení, že tito lidé jsou jako moje rodina, tamní kultura je jako moje rodina. Ale zároveň nepodléhám napojení v tom

smyslu, že toto jsou moji učitelé – takovým způsobem to nikdy nefunguje. Člověk v tamní kultuře nikdy nemá pocit, že tam je někdo nadřazen – podřazen, tam se všechno děje v souladu s vědomím, v souladu s duší, protože všechno je velmi přirozený proces. Takže proto říkám, že tam ani není možnost se odpojit, když tam člověk zažil tento proces.

Martina: Promiňte, můžu se zeptat? Jakým způsobem spolu vlastně komunikujete? Teď nevím, jestli je to mobil, nebo jestli se zamyslíte – telepatie, nebo nějak holubí pošta.

Maroš Vago: Zjednodušíme to – e-mail funguje i tam. Takže tam jsou i šamani, kteří jsou mladí, kteří už mluví velmi kvalitně španělsky, anglicky. Takže oni vidí, že svět jde dopředu, a jsou schopni komunikovat, a nejčastější je to e-mailem. Jsme schopni spolu komunikovat, je možné se ptát, můžeme si klidně i zavolat, je možné být takovýmto způsobem v kontaktu. Když mám vážnou životní situaci, tak je kontaktuji, a mám tam své parťáky. Ale od té chvíle proběhlo to, že už mi do života stále přicházejí velmi vyspělé, vědomé duše, velmi šikovní lidé, odborníci z různých oblastí, takže to vnímám tak, že šamana už dnes potkávám na každém kroku. Je to velmi příjemný proces.

Martina: V každém případě vím, že všude zdůrazňujete, že proto, aby člověk šel po cestě, není potřeba letět do Peru, ani nikam jinam.

Maroš Vago: Přesně tak. Bylo by skvělé, kdyby člověk od tohoto procesu upustil, protože se zase na to namotá pouze hlava – člověk si to vysní, a je schopen svou touhu protlačit. Mimochodem, touhy také nemají velmi dobrý základ, a také to není něco, o co bychom měli velmi stát. Touhy nepřinášejí na konci dne nic zajímavého, nic hezkého, jen obrovské množství energetického vysílení, a často i frustraci. Takže když člověk rozpozná, že velmi silně touží, a velmi silně chce a přeje si, tak to je znak toho, že se mu tento proces vymkl z kontroly.

Musíme nejdřív pochopit svou mysl, aby nás neovládala, ale sloužila. Není cílem odbourat, kontrolovat myšlenky, hlídat, zda jsou pozitivní – negativní. Je třeba tento proces jen sledovat.

Martina: Když jsme se tady bavili o tom, jak na sobě pracovat, tak jsme se bavili především o mysli, ať už v souvislosti s tím, jak se poznat v hlasech v naší hlavě, nebo o meditaci, a já jsem narazila na Buddhův výrok: „Myšlení mění všechno. Z myšlenky se stává slovo, ze slova skutek, ze skutku zvyk, a zvyk utváří náš charakter. Bděme nad svými myšlenkami a nad cestami, kterými se ubírají. Nechejme je vyrůst z lásky k druhým lidem“. To je velmi důležitý výrok, ale je velmi stresující v případě, že teď zase někdo řekne: „Ale já nemá čisté myšlenky. Já se do toho raději nepustím, protože bych do éteru vyslal něco zmrzačeného“.

Maroš Vago: To je zase ten proces, kdy se to snažíme uchopit. Stále je tam tento proces, stále je to vidět. Naší jediným úkolem je tento proces pouze sledovat, být jen jeho součástí, ať námi protéká. Naším úkolem není dobré myšlenky, nebo špatné myšlenky řídit, naším úkolem ani není zbavovat se myšlení. Lidé častokrát přicházejí s tím, abych jim ukázal, co je duše, ale učení parapsycho-somatické psychologie je v tom, že člověk musí nejdřív pochopit svou mysl. Je to o mysli, abychom ji pochopili a přijali, aby nám mysl začala sloužit. Takže není cílem nějaké procesy odbourat, není cílem kontrolovat myšlenky, nebo se hodně soustředit na to, zda jsou pozitivní, negativní, nebo jaké to může mít následky. Stále se točíme okolo jednoduchosti. Je velice zapotřebí tento proces sledovat.

Všechny tyto výroky jsou velmi správné, v tomto případě i Buddha, ale je důležité stále mít na paměti, co v tom výroku zjednodušuje proces, v daném výroku pracuje pro mě, co z něj můžu jednoduchou cestou aplikovat do svého života. Víme, že duše funguje jednoduchým způsobem, ale myšlení, tlak mentálního konstruktů, vždy pracuje komplikovaně. Takže našim cílem je se vůbec nestarat

o to, jaké jsou to myšlenky, jestli pozitivní, negativní, jakékoliv. Naším cílem je pouze navnímat, že se tento proces děje, a pouze ho sledovat.

Martina: Vy máte jednu metodu, která mě zaujala, a to, že když se v člověku hromadí emoce, stres, strach, smutek, vztek, pocit oběti, tak že to můžete zastavit, když si v klidu řeknete: „Jak by mi bylo, kdybych tohle neprožíval, a kdybych toto necítil?“ To je věc, která mi přijde fajn, a mým cílem teď je posluchačům vaším prostřednictvím ulevit, a toto mi dává smysl. Pokud tam samozřejmě člověk nehodí ihned myšlenku, aby to bylo jako dřív, protože v tu chvíli je zase v minulosti, a vytváří si očekávání. Poradte tedy, jakým způsobem si ulevit, a nepoužít to jenom zase jako nějakou berličku, která nás zatáhne někde stranou?

Maroš Vago: Tento trik je vlastně vytvořen na základě takzvaného psycho-magického aktu. To je proces, ve kterém je nutné se naučit naši mysl ovládat, a umět ji správně navigovat. Umět jí správně zadávat, co a kdy má vyhodnocovat, co má kdy dělat. To znamená, že když se ocitnu v nějaké situaci, kde mi není dobře, tak otázka zní: „Jaké by to bylo?“ Protože zažíváte pocit, že vám není dobře, emoce se ve vás bijí, jste naštvaní, u jakéhokoli pocitu už víme, že nejsme dobří. A když se najednou člověk zastaví a položí tuto otázku: „Jaký by to byl pocit, kdyby mi bylo dobře?“ A představím si konkrétní věc, jak bych se cítil, kdybych cítil radost, tak co se stane? To je normální psychologie. My zadáme našemu mozku příkaz, aby nám doručil pocit radosti, a mozek nemá jiný úkol, než to pouze doručit. Takto se ho naučíme kódovat a navigovat ho tam, kde je to potřeba. Když ho necháme běžet, tak mozek, v závislosti na tom, kdo má jaký potenciál, jak silný má mentální konstrukt, si s námi udělá, co potřebuje. Pošle vám tam myšlenky, věci – baví se po svém, dělá si, co chce. Ale naším úkolem je ho řídit. Takže mozek při otázce: „Jaký by to byl pocit, kdybych nyní cítil radost,“ musí tento požadavek doručit, protože synapse zaberou, a pošlou informaci do buňky, a buňka to zpracovává. „Jaká by to byl nyní pocit cítit se vesele?“ Ale

musí to být konkrétní věc. Jaký by to byl pocit, cítit se dobře. My to musíme zadat jednoduše a konkrétně, že si chceme zadat radost. „Jaký by to byl nyní pocit, cítit se, nebo cítit radost?“

Martina: Ano, a nemělo by to být: „Co bych potřeboval k tomu, abych cítil radost. Aby mě povýšili v práci, můj nadřízený odcestoval, nebo se mu něco stalo,“ nebo něco takového velmi přejícího. Neměla by tady být zase urputnost podsunout mozku nějaké hodnotící věci, typu: „Já budu šťastný, až...“

Maroš Vago: Toto už je manipulační proces, který se tam spustí. Člověk se musí naučit zadávat příkazy jednoduše. Jak by řekly naše babičky a dědové – od srdce – to znamená, že to musí být jednoduché, upřímné a opravdové. To znamená, že požadavek musí být jednoduchý, a nemůže to být ve smyslu, že kdyby teď něco, a přeji si, aby můj šéf odjel. To už je manipulace, kterou jsme se všichni naučili dělat dobře, všichni ji umíme dobře ovládat, takže se to už nemusíme učit.

V podvědomí se děje něco úplně jiného než ve vědomí. Vědomě člověk řekne, že nikomu nezávidí, ale v hypnóze se projeví opak. Jak z toho ven? Napojit se na světlo vědomí, a automaticky se přeléčí i podvědomí.

Martina: Jsem moc ráda, že to rozebíráme, protože si myslím, že je velmi důležité, abychom si toho začali všimnout a abychom z toho přestali být nešťastní, jak říkáte, ale jenom to pozorovali, a věděli to o sobě.

Maroš Vago: Ano, to je to vědomí. To je to, o čem se říká, že je to vědomý člověk, který je schopen si tyto procesy uvědomovat.

Martina: Jeden ze zen-buddhistických mistrů říká: „Naše emoce, kterým říkáme obecně štěstí, nebo neštěstí, a konkrétně stovkami dalších výrazů, nezpůsobují lidé kolem nás, jakkoli si to každý myslí. Štěstí, nebo neštěstí, radost, nebo utrpení, způsobuje především, a na prvním místě, náš vlastní postoj k lidem kolem sebe. Neštěstí

a utrpení si způsobujeme především my sami myšlenkovými představami, které si vytváříme o lidech, především jejich nekonečné posuzování, poměřování, závist a odsuzování.“

Maroš Vago: Amen.

Martina: Je fajn si to připomínat, ale druhá věc je, když vzápětí na to slyšíte: „Ale já nezávidím.“

Maroš Vago: Tam je zase velice hezká věc, a je to zase psychologie. V podvědomí se odehrává něco úplně jiného než ve vědomí, což je velice zajímavý úkaz. A proto jsou například holotropní dýchání, nebo hypnóza velmi zajímavé – ale to už patří do rukou psychiatra a lékaře – protože v podvědomí se ukrývají takzvané výroky, nebo kódy, což jsou celé myšlenkové pochody. To znamená, že v hypnózách – častokrát jsem byl součástí těchto procesů – daný člověk přesně mluvil o tom, že nikomu nezávidí, ale pod hypnózou pak vyslovil něco úplně jiného, tedy: „Závidím všem, protože jsem nic neměl.“ Například přesně takováto věta, takovýto kód vyplyne z podvědomí člověka. Takže my jsme všichni plní různých typů těchto podvědomých kódů.

A proto říkám, že nejlepší a nejrychlejší cesta, jak z toho ven, je právě naučit se všímavosti a dotýkání se duše, vědomí. To je vlastně koncept, který nyní spouštíme, naučit se, jakým způsobem si toho nevšímat. Protože jsou i metody, kdy se neustále čistí podvědomí, ale za mě musím upřímně říci, že je to už zastaralá technika, která trvá velmi dlouho, a je to proces, který je opravdu velmi zdlouhavý. Je to určitě nástroj, který je účinný, můžeme to dále používat, ale tady je kopec účinných věcí, které, já už říkám, že jsou jako kdyby ze starého světa – mám na to svůj slovník. Ale věci se už dají dělat daleko efektivněji. Už se nemusíme rýpat v podvědomí, už nemusíme ty věci čistit, protože těch věcí je tam opravdu milión, a je to velmi zdlouhavý a těžký proces. Naučme se pracovat s vědomím, se svým vyšším „Já“, a podvědomí se nás nebude týkat.

To je to, co říkám, co vyslovuji, co vyučuji, a o co se snažím, aby každý člověk navnímal, a pochopil: Nechodme čistit s koštětem to peklo, ten bordel, ale raději se napojme na světlo, a s tím peklem nebudeme mít nic společného. Takže se automaticky přelécí to, co je v tom podvědomí. A toto neříkám jako teorii, byl jsem toho součástí, viděl jsem to na vlastní oči. Tento proces se děje, je to existující technika, a dá se takto pracovat. Kdybych toho nebyl svědkem, tak bych to nemohl takto otevírat, a narovinu a neprůstřelně to říkat.

Martina: Maroši, blahoslavení ti, kteří neviděli a uvěřili. Ale mně by teď přesto nějaký zázrak pomohl. Byl jste při něm?

Maroš Vago: Ano, zázraků se tam dělo hodně. Zatím nejsem v takovém vývojovém stádiu života, že bych o tom chtěl začít na rovinu mluvit, protože tyto věci se děly, a bylo to velmi neuvěřitelné, ale viděl jsem to na vlastní oči, takže to už člověku nikdo nevezme. A zároveň všichni lidé, kteří tam byli, nemuseli jen procházet zkušeností, že by se to uskutečnilo na nich, ale mohli tento proces pozorovat. To znamená, bylo tam mnoho procesů, které my dnes opravdu pokládáme za zázrak. Takže já dnes říkám, že věřím tomu, že Ježíš a Buddha, když putovali po světě, jak se to píše v Bibli o Ježíšovi, tak že se zázraky opravdu děly.

My máme zázraky v jakémisi pohádkovém oddělení, tedy že to jsou pohádky a není to pravda, že to jsou legendy. Ale když to jednou člověk zažije, tak to jsou neuvěřitelné procesy, kdy vidíme, že jsme toho součástí. Hmota, kde žijeme, je součástí i duchovního světa, který je na ni velmi napojen, a věřím, že duchovní svět hmotu řídí. Takže jsou chvíle, kdy se stane, že se duchovní svět v hmotě projeví, a to jsou věci, které vám potom už nikdo nemůže sebrat. Takže, děly se opravdu procesy typu, že se sám rozhořel krb v situaci, kdy jeden člověk zažíval velmi silný stav, a opouštěl ho mentální konstrukt – nemoc, která tam byla – byla to drogová závislost, což byl velmi silný mentální konstrukt.

A děly se takové procesy, že šaman nemohl více svou činností přitlačit, protože dotyčný člověk by byl nervově poškozen. To šamani samozřejmě očekávají už před ceremoniálem, mají pacienta výborně navnímaného, a vědí, co se bude dít, a častokrát jdou do procesu jen tak, že uvidíme, co nám duše pacienta dovolí. To znamená, že uvidíme, kam až můžeme proces donést. Doneseme ho nejdále, jak se dá, ale samozřejmě jen do hranice, aby danému člověku nebylo ublíženo. A děly se věci, že se z ničeho nic zapálil krb ohněm, a šaman okamžitě věděl, že má toho člověka přesunout ke krbu, a oheň z krbu toho člověka okamžitě zachránil od křečí. To byly určité stavy, kdy opravdu máte pocit, že z člověka něco vychází a že to je něco v něm, co mu nedovolí žít klidný život, že je chycen v nějakém energetickém procesu. Takže z ničeho nic v krbu vznikl oheň, a šaman to vnímal jako znak přesunu, daného člověka přesunul ke krbu. A ten člověk měl najednou čisté bělmo, a křeče z těla odešly, a ve vteřině vidíte zdravého člověka.

Tak když se člověk na toto dívá – a těchto procesů a situací tam bylo hodně – tak se vám zdá, že přestanete mluvit, že už vás dále neoslovuje to, že musíme všechno pochopit a že všechno musí být řečeno kvalitně a slovy. Prostě to tam jednou člověk zažije a vidí to. Nebo se častokrát energie přesunula do šamana, a šaman to vyzvracel, nebo to ze sebe dostal nějakým jiným způsobem. A to se na to díváte jako asistent, ale následně se o tom nikdo nebaví, a všechno jde normálně dál. Prostě se to stává. V tom procesu tam je energie, a vidíte, že se děje něco mezi nebem a zemí. To vůbec nejsou běžné případy.

Jak k nám mluví vědomí? Mnoha způsoby, třeba když někdo něco řekne, a v nás vyvstane pocit, že se nás to týká, že to je důležité. Nebo úrazem, nehodou, nemocí.

Martina: To člověka změní.

Maroš Vago: Tak, to člověka změní tak, že už vám je potom jedno, kdo vám co říká. A když vám někdo říká, že to jsou blbosti, že to není možné, tak se jen usmějete, poděkujete a odejdete, protože

proč se tam budete o něčem bavit. Protože když to člověk jednou zažije, tak je jasné, že už vám to nikdo nevezme.

Martina: Potkal jste Lazara?

Maroš Vago: Nepotkal.

Martina: Poslední otázka. Vy jste velmi zdůrazňoval práci s vědomím, a vědomí o sobě dává vědět. Pro ty, kdo nás teď poslouchají: Jakým jazykem vědomí mluví? Jak na sebe upozorňuje, že tady je? Říká: „Chci, aby sis mě všímal?“ Protože hlas, který k tobě promlouvá, tvé vědomí, je hlas vědomí, není to žádná jiná, nastrčená projekce.

Maroš Vago: Super otázka. Vědomí má paradoxně mnoho jazyků, mnoho nástrojů, jak se může projevovat. Ale člověk ho začne vnímat, když si několik těchto nástrojů vyzkouší, a pak je schopen rozpoznávat i další nástroje, takže už to pro něj není komplikované. Teď by se to mohlo zdát komplikované: „Jak ho rozpoznám? Vždyť se projevuje různými nástroji.“ Vždy se projevuje přes pocit. Je to jako kdyby byl nějaký pocit komunikační nástroj vědomí. Ale když tento pocit neslyšíme, tak se najednou na různých úrovních začnou dít věci. Může to přijít tak, že vám nějaký člověk, váš blízký, nebo klidně i nepřítel, řekne nějakou věc, a vy najednou cítíte, že vám říkal něco, co je pro vás velmi důležité. On neví, že vám to řekl, on vám tím chtěl říci úplně jinou věc, ale vy najednou v sobě pocítíte: „Toto je téma, které se mě týká,“ i když člověk, který to řekl, nemůže vědět, co mi řekl. To je například jeden nástroj, a všichni jsme ho zažili, když vám někdo něco řekl, a vy jste zůstali úplně opařeni. A ten člověk opravdu netušil, co vám řekl, měl úplně jiný záměr. Ale může to být také zranění, může to být nehoda, může to být...

Martina: Nemoc.

Maroš Vago: Může to být nemoc. To jsou všechno komunikační nástroje vědomí a toto už přitvrzené signály, kdy už člověk dlouho neposlouchá. Když přijde nemoc, tak to už znamená, že se tam

tento proces děl velmi dlouho. Takže když ke mně přijde člověk a řekne mi, že má takovou a takovou nemoc, tak je mi jasné, že se tento proces děje minimálně deset let, a to, co mi říká, nepomůže, protože on mluví jen to, co se dělo včera, v uvozovkách, ale já vím, že tento proces se děje už deset let. Takže já se ho snažím dostávat do situace – protože on sám neví, co mi má říkat – kdy se ho otázkami snažím dostat někam, kde on sám prozradí, i když o tom neví – kde tento proces nastal, kde se ta událost stala. On mi například přeříká situaci: Stala se mi taková divná věc – a já už v tom vidím komunikační nástroj vědomí, kdy ho už duše upozorňovala, už komunikovala.

Proto se dá říct, že duše je tak inteligentní, že komunikuje všemi dostupnými nástroji, ale je velmi hlasitá, že je velmi neutajitelná, a na to, abychom tento nástroj slyšeli, stačí, že budeme trénovat: Jak se nyní cítím. Nic jiného nemusíme dělat – jak se člověk cítí. Když se člověk toto pravidlo naučí, tak není možné, aby neslyšel hlas vědomí, který mu něco říká. Hlas duše, nebo duše a vědomí můžeme brát, že to je to samé. A není možné, aby neslyšel ty znaky, i když se nám může zdát, že: „Co to je?“ Protože my jsme neustále v myslícím procesu, neustále v nějaké snaze, touze, a cílech, a to je přesně to, co vědomí není.

Takže opačně bychom mohli říct: Vždy, když se objeví nějaké „Já chci, toužím, vím, chci, musím, mám“, tak víme, že to je mentální konstrukt, a všechno ostatní je vědomí. Takže je to přesně naopak, protože vědomí je úplně všechno, všude v každém, všude s námi vědomí komunikuje. Ale jediné, v čem se dobře orientujeme, jsou touhy, protože jsme na ně zvyklí, a stále jsme ve chtění, a v těchto věcech. Takže toto odstraňme, a potom velmi rychle uvidíme vědomí.

Martina: Maroši, působíte na mě dojmem člověka, který má poslání. Co je vaším cílem?

Maroš Vago: Mým cílem je – řeknu to na rovinu. Ti, kteří se mnou pracují, vědí, že mým cílem není, že bych se teď bouchal do prsou a že bych říkal, že chci všem pomáhat, a všem pomoci. Mým cílem je, aby se nám tady žilo dobře, protože žijeme v určité skupině, nebo v nějakém společenství lidí, a je velmi náročné pohybovat se mezi nevědomými lidmi. Je to velice náročné, a stěžuje to proces vlastně všem.

Takže mým cílem je pochopit sám sebe. To je můj prvotní cíl. Pochopit sám sebe, a kvalitně pracovat v životě, být kvalitní člověk, být svou nejlepší verzí. Toto je vlastně mým cílem od malička, že jsem cítil, že mám možnost si vybrat, jakou verzí sama sebe budu. Takže být svou nejlepší verzí, a z toho následně vyplývá poslání, že mám možnost inspirovat všechny okolo sebe. A tato inspirace je trošku sobectví, protože když se lidé okolo mě budou mít dobře, tak i já se budu mít dobře. Takže v tom je to zdravé sobectví, že to dělám v podstatě pro sebe, ale chci, aby bylo dobře všem, aby to bylo snesitelné pro nás všechny. Protože když jsem já dostal takovouto možnost, a měl jsem možnost takto se chytit duše, a mám možnost ji žít přes sebe, tak budu velmi rád inspirovat. Ne pomáhat, protože vím, že „pomáhání“ je velmi zajímavé slovíčko, protože ne vždy mi připadá, že je ze světla. Pomáhání se častokrát děje tak, že člověk je nešťastný, a tím pádem si myslí, že musí pomáhat a že se bude cítit lepší. Ale opak je pravdou. Takže pomáhání úplně ne, protože vždy, když jsem šel do pomáhání, tak jsem si vylámal zuby. Protože pomáhat se takovýmto způsobem nedá. Dá se být pouze upřímný k sobě, být svou nejlepší verzí, a tím být inspirací, a okolí se začne měnit, a to je ta zdravá pomoc, to je to, jak můžeme pomoc ostatním. A samozřejmě, když žiji v této skupině lidí, tak chci mít okolo sebe co nejvědomější lidi, co nejčistší společnost a co nejfunkčnější systém. Takže dělám to kvůli tomu: Když bude dobře ostatním, tak bude dobře i mně.

Martina: Maroši, moc vám děkuji za rozhovor a za to, že jste celou dobu podržel lampu nad mapou, aby cesta byla vidět jasněji. Děkuji vám za to.

Maroš Vago: Také velice děkuji za pozvání, a děkuji za skvělé otázky.

Všechny příspěvky s Maroš Vago

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.